УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897

№1(111) Січень 2002

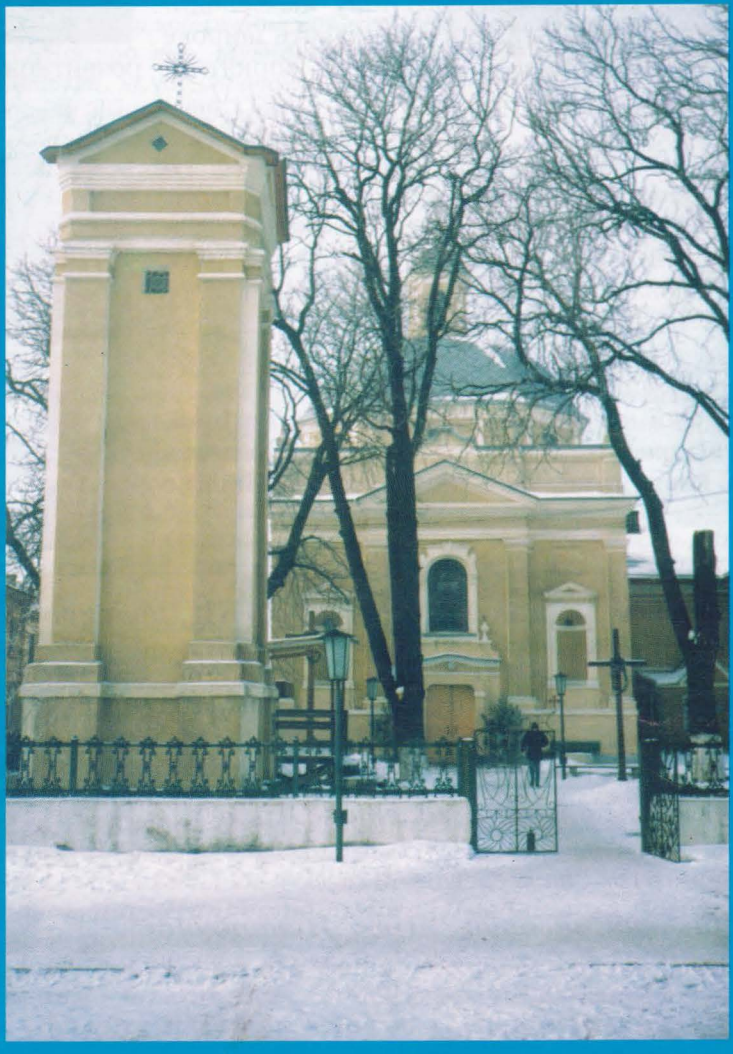

ВИДАВНИЦТВО ОТЦІВ ВАСИЛІЯН “МІСІОНЕР” ПРОПОНУЄ:

Мирон Дацко. **Служба Божа** *(на основі народних мелодій в обробці для мішаного хору)*

Автор – композитор, випускник Львівської консерваторії – вже тривалий час працює регентом церковних хорів. Проаналізувавши творчість композиторів Людкевича, Кишакевича, Гнатишина, Цьороха, він у своїй праці відображає сучасну традицію церковного співу. Основна відмінність підходу до мелодичного матеріалу полягає у трактуванні терцового тону як мелодії. Сподіваємося, що це видання зацікавить широке коло любителів церковної музики та сприятиме розвиткові церковного хорового співу.

Гайнц Шюрман. **Дух життєдайний** */Пер. з німецької Наталії Лозинської*

Чи знаємо, як читати Святе Письмо? Як збагнути його простоту і складність? Як пізнати сутність Слова мовленого? Ця книга німецького богослова та філософа допоможе знайти відповіді на ці та інші запитання. Автор розглядає класичний християнський досвід молитви та викладає свої міркування на очікуване спасіння.

Книга адресується всім мирянам, що прагнуть духовно відродитися завдяки вивченню Біблії.

Читайте періодичні видання УГКЦ, поширюйте та передплачуйте їх у поштових відділеннях України:

“Місіонар”

Передплатний індекс – 23959. Вартість передплати: на 1 місяць – 1 грн. 78 коп., на 6 місяців – 9 грн. 58 коп., на 12 місяців – 18 грн. 66 коп.

Суспільно-релігійна газета “Арка”

Передплатний індекс – 23233. Вартість передплати: на 1 місяць – 1 грн., на 6 місяців – 6 грн., на 12 місяців – 12 грн.

Марійський часопис “Діти Непорочної”

Передплатний індекс – 23979. Вартість передплати: на 1 місяць – 2 грн. 21 коп., на 6 місяців – 12 грн.10 коп.

Тижневик “Нова Зоря”

Передплатний індекс – 30072. Вартість передплати: на 1 місяць – 1 грн. 72 коп., на 3 місяці – 4 грн. 94 коп., на 6 місяців – 9 грн. 28 коп.

СЛОВО РЕДАКТОРА

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Вітаємо вас, дорогі читачі, оцим радісним привітанням з Різдвом Христовим! Зміст і значення цієї найвеличнішої євангельської події відображено у статті "І Слово стало тілом" о. Корнилія Яремака, ЧСВВ.

Хоча війна і насильство останніх місяців у багатьох країнах світу вселяють у нас тривогу і журбу за майбутнє, Різдво Христове сповнює нас радістю і миром, бо з нами Бог! З такою радістю і відвагою слід нам, християнам, проповідувати Христа, Єдиного Спасителя словом і ділом, бо Він єдиний приносить світові надію і спасіння.

І, власне, про мир вміщаємо чимало матеріалу у цьому числі. Окрім змістовного різдвяного побажання публікуємо витяги з новорічного повчання Святішого Отця про мир, провідною думкою якого є слова: "Немає миру без справедливості, немає справедливості без прощення".

Цього місяця Святіший Отець закликає всіх християн молитися за єдність, а джерелом життя і єдності є сам Бог, про що прочитаєте у глибоких роздумах К'яри Любіх "Слово життя". Теми миру також торкається і владика УГКЦ зі Стемфорда Василь Лостен у статті "Фатімська Божа Матір і мир". ІІ Ватиканський Собор назвав Пресвяту Богородицю Матір'ю Миру, тому ця стаття (подаємо у скороченому вигляді) дуже актуальна в контексті сьогоднішніх світових подій. Другий великий празник цього місяця – це святе Богоявлення. Про його значення та йорданські звичаї читайте в статті Ольги Крак.

Законодавець монашого життя на цілому християнському Сході св.Василій Великий є нашим покровителем цього місяця. Про його життя і діяльність довідаєтеся детальніше на перших сторінках цього числа.

Під рубрикою "З монашого життя" вміщено радісну вістку від сестер Служебниць з Югославії: завдяки кількісному зростанню цього Згромадження Віце-провінцію проголошено Провінцією.

Рубрика "З життя Церкви" містить звіт про святі місії на Донеччині нашого найревнішого місіонера сучасності о.Василя Зінька, ЧСВВ. Також читайте про 1700-літній ювілей Вірменської Апостольської Церкви та коронацію чудотворної ікони у Жовкві.

Центральної теми миру торкається і о. Мелетій Батіг, ЧСВВ, у оповіданні "Примирення напередодні Різдва".

Про видатну постать ЧСВВ о.Миколая Шепу розповідає наш постійний дописувач о.Роман Каспришин. У новій рубриці "Василіянські монастирі України" довідаєтеся про монастир отців Василіян у Кристинополі.

Поетична сторінка допоможе вам глибше відчути різдвяний настрій завдяки віршам бр.Клавдія Марунчака, ЧСВВ та поетеси Ярини Зоряної.

Сила молитви дитини творить чуда. Про це можуть прочитати як діти, так і дорослі в оповіданні "Білий Ведмедик".

"І ми разом нині Царя привітаймо, Предвічного Бога о ласку благаймо в мирі проживати, навіки співати "Слава во вишніх Богу"! Цими словами старої колядки від імені моїх співпрацівників "Місіонаря" бажаю Вам глибокого миру і непроминаючої радості, а в новому 2002 році – наснаги і витривалості на доброму шляху.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

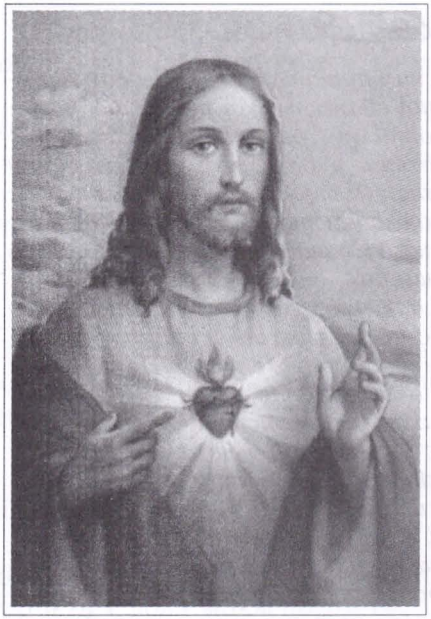

Ось серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ПОСИЛИЛИ СВОЇ ЗУСИЛЛЯ У ПРОПОВІДУВАННІ ХРИСТА, ЄДИНОГО СПАСИТЕЛЯ СВІТУ.

Основне завдання християн – це проповідувати Євангеліє і намагатися зробити учнями Христа всі народи згідно із заповітом нашого Спасителя (пор. Мт 28, 19). Це завдання виконується порізному. У країнах, де християни становлять більшість населення,

завдання сповнюється у виді євангелізації, а у країнах, де вони є меншістю, – у виді катехизації, а потім вже євангелізації. Слід наголошувати, що Христос є Спасителем світу у всіх вимірах людського життя. Коли вірні дотримуються науки Господа Ісуса, зокрема, головних заповідей – любові до Бога і ближніх, то тим самим дозволяють Йому спасти не лише їхні душі, а навіть тілесне життя. Іншими словами, дотримуючись Закону Божого, людство здебільшого не піддаватиметься впливу природних катаклізмів, невиліковних хвороб, війн, голоду тощо. Молімся, щоб християни всього світу успішно виконували це своє нелегке завдання.

Місійний: ЩОБ ПОМІСНІ ЦЕРКВИ УСВІДОМИЛИ СВОЄ ОСНОВНЕ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ – ЄВАНГЕЛІЗУВАТИ В УСІХ СФЕРАХ ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ.

Помісна Церква на Сході – це у більшості випадків патріархат. Сюди входять патріарх, єпископи, священики і вірні Христової Церкви у певному народі. Святіший Отець закликає кожну з цих Церков усвідомити, що їхнім обов'язком перед Богом є євангелізація свого суспільства. Необхідно, щоб кожна Церква була свідома свого обов'язку закорінювати євангельські засади у школах, вищих навчальних закладах, на робочих місцях, державних установах, лікарнях, місцях позбавлення волі. Молімся, щоб наша, а також кожна інша помісна Церква, відповідально поставилася до цього заклику Святішого Отця.

Місцевий: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ РОЗУМІЛИ ВАЖЛИВІСТЬ РЕЛІГІЙНОЇ ОСВІТИ І СТАРАЛИСЯ ЇЇ ЗДОБУВАТИ.

Більшість християн чомусь думає, що релігійну освіту повинні здобувати лише діти та молодь. Однак і дорослі повинні поглиблювати свій релігійний світогляд. Релігійна освіта, як і будь-яка інша освіта, крім теорії, повинна мати і практику. Тому не можемо обмежуватися лише тим, щоб давати чи отримувати інформацію, але і впроваджувати у життя те, чого навчилися. Молімся, щоб як молоді, так і дорослі християни України зрозуміли, що релігійна освіта для них є не менш важливою і необхідною від будь-якої іншої освіти.

Покровитель на січень – св. Василій Великий, 14(1)

Ім'я св.Василія Великого впродовж багатьох століть живе в серцях людей різних народів цілого світу. Він народився у малоазійській провінції Каппадокії в місті Кесарії 329 року. Батько, який також називався Василієм, був адвокатом. Мати Емілія була донькою мученика за Христову віру. Крім Василія, ця родина виховувала ще чотирьох синів і п'ятеро дочок, з яких найвідомішою є Макрина.

Швидко і щасливо минали дитячі роки Василія. Батьки вирішили йому дати добру освіту, тому згодом він почав вивчати філософію і красномовство в Кесарії. Відтак навчався в Константинополі, а також в університеті в Атенах (Греція). Перебуваючи там, Василій потоваришував зі св.Григорієм з Назіянза, і так вони стали щирими і нерозлучними друзями. В Атенах Василій та Григорій здобули високу славу серед товаришів і професорів. Після закінчення навчання Василій виїхав у Кесарію, де завідував кафедрою красномовства.

Він багато читав св. Євангеліє і часто замислювався над тим, як дійти до досконалості. Великий вплив на його духовне зростання мала рідна сестра Макрина. Прагнучи чогось вищого і досконалішого, Василій вирішив відректися світу й посвятитися на службу Господеві. Цим рішенням свого брата дуже зраділа Макрина, яка ще раніше посвятила себе чернечому життю. Незважаючи на слабке здоров'я, Василій подорожував по цілому Сходу.

Перебуваючи в Олександрії і Єгипті, Палестині та Месопотамії, він краще пізнавав життя монахів. Оселився на березі річки Іріс неподалік Новокесарії, де він заснував монастир, в який незабаром прибув і Григорій з Назіянза. Василій заснував також монастирські школи, які в середньовіччі були осередками християнської культури.

Через деякий час єпископ Кесарії Євсевій висвятив Василія на священика. Завоювавши довіру цього владики, Василій зумів усунути розбрат серед вірних і згуртувати їх для спільного опору противникам Христової віри. Василій уклав Божественну Літургію, залишивши і донині помітний вплив в Літургіях Східних Церков. Велику турботу проявляв до бідних і убогих. Після смерті єпископа Євсевія у 370 році Василій став єпископом-митрополитом Каппадокії.

Крім постійної праці і проповідей він часто брався за перо, щоб і писемним словом служити Божій справі та спасінню людських душ. Написав багато догматичних та аскетичних творів, гомілій та листів. До найбільш відомих аскетичних творів Василія належать: "Етика", "80 правил моральної поведінки для мирян й монашества", "Великий устав, тобто 55 ширших правил монашого життя" та "Малий устав, або 313 коротших правил". Вони є немов би катехизмом монаших обов'язків і чеснот, поданих у питаннях і відповідях. Завдяки цим уставам св.Василій став законодавцем етичного устрою східного монашества.

До сьогодні збереглося 365 листів св.Василія, в яких він порушує важливі питання догматики та дисципліни. Своїм змістом

вони найкраще ілюструють життя цього великого Учителя Церкви і відображають тогочасне церковне життя.

Владика Кесарії Каппадокійської Василій помер 1 січня 379 року на 9 році свого єпископського служіння і 50 році праведного життя, сповненого праці.

Далеким є для нас той край, де жив св.Василій. Давно уже відійшов у вічність, однак, продовжує жити в українському народі через діяльність Чину св.Василія Великого. У цій чернечій спільноті отці і брати Василіяни та сестри Василіянки, священики і миряни Третього ЧСВВ пам'ятають про свого славного патріарха й законодавця, скріплюють свої душі прикладом його святого життя та словами науки, а також несуть ті скарби своєму народові через освітню, видавничу, місійну і харитативну діяльність.

Підготувала Ольга КРАК
(За книгою о.Андрія Труха, ЧСВВ "Життя святих")

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ:

Загальний: ЩОБ КАТОЛИЦЬКІ ЛІКАРНІ ЦІЛОГО СВІТУ БУЛИ ДЛЯ ІНШИХ ЛІКАРЕНЬ ВЗІРЦЕМ ПОЛЕГШЕННЯ ТЕРПІНЬ, ГОЛОШЕННЯ ЄВАНГЕЛІЯ ЖИТТЯ ТА ПОШАНИ ПРАВ ЛЮДИНИ.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНСЬКІ ГРОМАДИ КАМБОДЖІ ТА ЛАОСУ ЩОРАЗ БІЛЬШЕ СПРИЯЛИ ЗРОСТАННЮ СВЯЩЕНИЧИХ ТА ЧЕРНЕЧИХ ПОКЛИКАНЬ.

Місцевий: ЩОБ БАТЬКИ ДЕДАЛІ БІЛЬШЕ РОЗУМІЛИ ВАЖЛИВІСТЬ ДУХОВНИХ ПОКЛИКАНЬ І НЕ ЗАБОРОНЯЛИ СВОЇМ ДІТЯМ ЇХ ОБИРАТИ.

Покровитель на лютий – св. Мелетій, 25 (12)

Христос Рождається!

Життя і смерть – від Бога. 16 листопада 2001 року трагічно загинув у м.Брно (Чехія) мій чоловік Володимир Маланчук. Хочу на сторінках "Місіонаря" подякувати усім, хто був небайдужий до нашого горя. Подякувати за всі молитви, Служби Божі, вервиці в намірах за покійного чоловіка і нашу родину. Також висловлюю подяку за духовну і матеріальну підтримку своїй родині, знайомим, сусідам, родичам, однокласникам та усім тим, хто чимось допоміг і посприяв у перевезенні тіла покійного чоловіка додому в Червоноград. Велику духовну допомогу надали нашій родині отці Василіяни зі Львова, Червонограда, Праги, монахи і монахині, члени Апостольства молитви м.Червонограда, за що їм дуже ми вдячні і просимо всемилостивого Господа Бога для усіх них щедрих Божих ласк.

Дружина Анна, доньки Марія і Надія,
батьки Володимира

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Бо в тебе джерело життя" (Пс 36, 10).

Всі християни цього місяця покликані молитися за єдність. Вони обрали собі ці слова Псалмопівця, щоб над ними розважати і ними жити. Це слово Боже вказує нам на щось важливе та життєдайне, а також стає знаряддям примирення і сопричастя. Це слово передусім нагадує нам, що Бог є єдиним джерелом життя. Від Нього постає Всесвіт, який стає для людини рідною домівкою. Він дає нам життя разом із всіма Його дарами.

Псалмопівцю відомі прикрощі, яких завдає безводна пустиня. Він високо цінить дорогоцінність джерела у пустині, без якого не було би життя. Псалмопівець не зміг би, мабуть, знайти кращого порівняння для діла сотворення, як ріку у безводній пустині, джерелом якої є сам Господь Бог. Отож, так виплив із серця Псалмопівця величний гімн похвали і вдячності Йому. Перше і важливе повчання цього псалма – це обов'язок хвалити і дякувати Богові за все, що він сотворив. Слід дякувати Богові за подиву гідну закономірність і красу Всесвіту, передусім за саму людину, яка вміє Йому сказати:

"Бо в тебе джерело життя" (Пс 36, 10).

Любов Небесного Отця проявляється не лише Словом, за яким все сотворено. Більше того, Бог забажав, щоб те саме Слово зодягнулося в людське тіло. Єдиний відвічний Бог в Ісусі Христі став людиною і так джерело життя зійшло на землю. Джерело усього буття, джерело добра і щастя оселилося між нами, щоб ми могли постійно вгамовувати свою спрагу. *"Я прийшов, – каже Ісус, – щоб мали життя, щоб достоту мали" (Ів 10, 10).*

Він собою наповнив увесь час і простір нашого існування та забажав залишитися назавжди з нами, щоб ми Його могли пізнати у різних проявах любові. Деколи собі думаємо: "Як було би добре бути сучасником Ісуса". Все ж таки Він у Своїй безмежно великій любові знайшов спосіб, як залишитися присутнім не лише на маленькому клаптику палестинської землі, але й у всіх куточках земної кулі. Він, згідно зі Своєю обіцянкою, є завжди присутнім у Пресвятій Євхаристії. З євхаристійного скарбу можемо постійно черпати життя і його підтримувати.

“Бо в тебе джерело життя” (Пс 36, 10).

Друге джерело, з якого можемо почерпнути живу воду Божої присутності – це наш ближній, брат або сестра. Кожний ближній, зокрема потребуючий, який є біля нас і якого ми любимо, стає для нас добродієм, бо він нам дає Бога. Справді, люблячи Ісуса в ближньому, виконуємо слова Євангелія: “Бо я голодував, і ви дали мені їсти.., чужинцем був, і ви мене прийняли.., у тюрмі був, і ви прийшли до мене” (Мт 25, 35-36). Таким чином, отримаємо нагороду – Його любов, Його життя, якого Він Сам, будучи присутнім у наших братах і сестрах, є джерелом.

“Бо в тебе джерело життя” (Пс 36, 10).

Подібно до води у фонтані присутній Бог у наших серцях. Він завжди говорить до нас, і від нас залежить, чи будемо слухати Його голос, яким є наше сумління. Наскільки більше ми намагатимемося любити Бога і ближнього, настільки сильніше звучатиме Його голос і домінуватиме над іншими голосами у нашій душі. Все ж таки існує надзвичайно успішний спосіб того, як можемо осягнути найтіснішій зв’язок з Богом у нашому серці: коли ми молимося і намагаємося заглибитися у наші відносини з Богом, Який живе на дні нашої душі. Він є немов би тим глибоким потоком, який ніколи не пересихає, і вода якого здатна у будь-яку мить вгамувати нашу спрагу. Достатньо закрити нашу душу подібно до загати на річці, щоб зосередитися у молитовному з’єднанні з Ним, і тоді відчуємо, що ми не самотні, але вдвох: Він у мені, і я у Ньому. Врешті, ми завдяки Його дарові є одним цілим з Ним, подібно, як вода з джерелом і квітка з насінням.

“Бо в тебе джерело життя” (Пс 36, 10).

У молитвах за єдність християн ці слова Псалмопівця нагадують нам, що тільки сам Бог є джерелом життя і повного сопричастя миру й радості. Наскільки ми більше питимемо з цього джерела води живої, якою є Його Слово, настільки ближче наблизимось одні до одних і житимемо, як справжні брати і сестри. Тоді здійсняться слова Псалмопівця: “Бо в тебе джерело життя, у твоїм світлі побачимо світло”, якого очікують всі народи.

К’яра ЛЮБІХ

Христос Рождається!

Пишуть до вас дві сім’ї з м.Стебника на Львівщині – Дуб і Терлецькі. Через часопис “Місіонар” хочемо подякувати Господеві за всі незчисленні ласки. У наших родинах спільна біда: майже 20 років тяжко хвора наша родичка Стефа.

За допомогу у складних життєвих ситуаціях, за взаєморозуміння у наших сім’ях складаємо щиру подяку Пресвятому Ісусовому Серцю, Непорочній Діві Марії, ангелам-хоронителям, святим, особливо св.Миколаю Чудотворцю, за їхнє заступництво.

Бажаю, щоб Дух Святий постійно просвічував вас і щоб ви вказували нам дорогу спасіння завдяки Непорочному Серцю Марії та Її Пресвятого Сина.

"СЛАВА ВО ВИШНІХ БОГУ І НА ЗЕМЛІ МИР"

Цими словами Божі посланці звістили пастирям про народження довгоочікуваного Месії. Корисно і нам у цей святковий різдвяний час пригадати і роздумати про мир на землі, який є виявом Царства Божого, Царства вічної любові і миру. У перших віках християнства найпоширенішим вітанням християн були слова: "Мир вам", якими Христос вітав Своїх учнів після Свого Воскресіння. Відвідуючи одні одних, християни часто промовляли: "Мир домові цьому".

Можливо, і нам, християнам 21 століття, необхідно грунтовніше усвідомити цей привіт і почати його вживати. Бог приносить на цей світ мир, який є дуже дорогим для нас. Приймаючи і даючи мир, ми прославляємо Бога. Слова про мир навіки записані у найвеличніше діло на землі – св. Літургію:

"В мирі Господеві помолімся". Молитися "в мирі" означає молитися в чистоті і невинності свого серця. Тільки той є "в мирі", хто має душу, звільнену від гріха. Без цього внутрішнього миру душі нам годі й молитися, бо сам Бог є "Богом миру".

"За мир з висот... Господеві помолімся". Христос прийшов на світ, щоб дати людям "мир Божий, що переходить всякий розум" (Фил 4, 7). Божий мир – це наслідок примирення з Богом, учасниками якого ми стали завдяки Христовій смерті на хресті за нас. Він приніс нам "спасіння", бо примирив нас з Богом. Просімо Бога, щоб ми завжди перебували у цьому мирі.

"За мир усього світу... Господеві помолімся". Ми просимо Бога про мир для цілого світу; про внутрішній і зовнішній мир. Ми просимо в Бога миру між помісними Церквами однієї Вселенської Христової Церкви. Бо тільки повна гармонія всередині містичного Христового Тіла уможливить поширення Христової Церкви у цілому світі і зробить усіх людей учасниками Христового миру.

Ісус Христос прийшов на землю, став людиною, щоб нас вчинити дітьми Божими. "Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться" (Мт 5, 9). Апостол також закликає нас: "Дбаймо, отже, запопадливо про те, що веде до миру та до взаємного збудування" (Рим 14, 19), а в Листі до коринтян пише: "А втім, брати, радійте, прагніть досконалості, підбадьорюйтеся, будьте однієї думки, живіть мирно, і Бог любові та миру буде з вами" (2 Кор 13, 11).

Отож, ми всі повинні відзначатися мирним станом душі і серця й виконати таким чином веління Христа, і "нехай прийде Царство Твоє", тобто Царство миру, любові, злагоди.

Від імені Василіянської спільноти в Україні всіх вас, дорогі читачі "Місіонаря", вітаю з Різдвом Христовим і бажаю вам справжнього миру з висот.

Христос Рождається!

Ієромонах Йосиф БУДАЙ,
Протоігумен Провінції отців Василіян Найсвятішого Спасителя

"НЕМАЄ МИРУ БЕЗ СПРАВЕДЛИВОСТІ, НЕМАЄ СПРАВЕДЛИВОСТІ БЕЗ ПРОЩЕННЯ"

Фрагменти послання Святішого Отця Івана Павла II на Всесвітній День миру 1 січня 2002 року

Цього року Всесвітній День миру позначений драматичними подіями 11 вересня 2001 року. Того дня було скоєно жахливий злочин: за кілька хвилин зазнали страшної смерті тисячі невинних людей різного етнічного походження. Відтоді люди в усьому світі по-новому усвідомлюють свою слабкість і дивляться в майбутнє з глибоким, незнаним досі страхом. Свідома такого душевного стану людей, Церква прагне дати свідчення надії, яке опирається на переконання, що злу, misterium ininguitatis (від лат. "таємниці зла") не належить останнє слово в історії людства.

Саме ця подія оживляє Церкву на порозі 2002 року: світ, в якому, здається, вкотре перемагає сила зла, з Божою благодаттю буде справді змінений на світ, де будуть задоволені найшляхетніші прагнення людського серця і запанує справжній мир.

Справжній мир є плодом справедливості, моральної цноти та юридичної гарантії, яка пильнує цілковиту пошану прав і обов'язків та справедливий розподіл дібр і тягарів. Оскільки людська справедливість завжди слабка й недосконала, здатна на егоїзм та обмеження як окремих людей, так і цілих спільнот, то треба її застосовувати в дусі прощення і до певної міри доповнювати "прощенням, яке загоює рани і відновлює порушені стосунки між людьми".

Цьогорічний Всесвітній День миру дає всьому людству, зокрема главам держав, нагоду замислитися над вимогами справедливості й закликом до прощення.

Треба чітко заявити, що несправедливістю, яка існує в світі, ніколи не можна виправдовувати терористичні замахи. Хотів би також наголосити, що до жертв цілковитого повалення порядку, в якому зацікавлені терористи, треба передовсім зарахувати мільйони людей, які найменш підготовлені до того, щоб вистояти, коли міжнародна солідарність зазнає провалу. Особливо думаю про ті країни світу, які вже перебувають на межі виживання, а глобальний економіч-

ний і політичний хаос може уразити ще болісніше. Відмовка тероризму, що він ніби-то діє в ім'я убогих, є абсолютна фальш.

Хто вбиває у терористичних актах, той плекає почуття зневаги до людства, демонструючи безнадію щодо життя і майбутнього; з такими поглядами можна зненавидіти й знищити все. Терорист вважає, що правда, яку він визнає, чи страждання, які випали на його долю, настільки абсолютні, що дають йому право знищувати невинне людське життя. Інколи тероризм є породженням фанатичного фундаменталізму, який походить з переконання, що всім можна накинути власне бачення правди.

Йдучи за вченням і прикладом Ісуса, християни переконані, що виявляти милосердя – це означає жити повною правдою нашого життя: ми можемо й повинні бути милосердні, бо таке милосердя до нас виявив Бог, Який є милосердна любов (пор. 1 Ів 4, 7-12). Бог, Який рятує нас Своїм вступом в історію, а драмою Великої П'ятниці готує перемогу в день Пасхи, є Богом милосердя і прощення (пор. Пс 103, 3-4;10-13).

Насправді ж прощення є передовсім особистим рішенням, вибором серця, яке противиться спонтанному інстинкту за зло відплачувати злом. Найбільшим заохоченням до такого вибору є любов Бога, Який пригортає нас, хоч ми й грішні. Таке рішення має найвищим взірцем – Христа, Який на хресті молився: "Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять" (Лк 23, 34). Отож, корінь і міра прощення – Божественні.

Прощення може здаватися слабкістю; насправді ж, як давати його, так і приймати – це акт, який передбачає велику духовну силу й високу моральну відвагу. Вміння прощати далеке від приниження особи, воно веде її до збагачення і повноти людяності, яка здатна бути відблиском краси Творця.

Я твердо переконаний, що іудейські, християнські й мусульманські релігійні лідери повинні стати ініціаторами публічного засудження терору, відмовляючи причетним до нього особам у будь-якій формі релігійного чи морального виправдання.

Глави світових релігій, спільно засвідчуючи моральний закон, згідно з яким навмисне вбивство невинної людини всюди й без винятків є завжди тяжким гріхом, сприяють формуванню істинно моральної суспільної думки. Це неодмінна умова будування міжнародної спільноти, здатної дотримуватися спокійного ладу в справедливості й свободі.

З цих причин молитва за мир є суттєвим елементом у зусиллях заради миру. Молитися за мир – означає просити справедливості, запровадження належного ладу всередині держав та в стосунках між ними; це також означає просити свободи, особливо свободи релігійної...

Немає миру без справедливості, немає справедливості без прощення – саме це я хотів проголосити в цьому Посланні віруючим і невіруючим, людям доброї волі.., тим, хто відповідає за долі людських спільнот.., тим, хто з тієї чи іншої причини плекає в собі ненависть, прагнення помсти, жадобу, знищення.

Нехай у ці бурхливі часи вся людська родина знайде справжній і тривалий мир, такий, який може народитися тільки від зустрічі справедливості з милосердям!

Папа ІВАН ПАВЛО II
Ватикан, 8 грудня 2001 року

Переклад з польської мови: видавництво "Кайрос" (Київ), 2001 рік

"І СЛОВО СТАЛО ТІЛОМ"

Народження маленького Дитяти темної ночі у Вифлеємі розпочало в світі місію Божого Сина, післанництво, яке виконав Він на Хресті задля нашого спасіння, навіки поєднавши людину з Богом. Недарма називаємо це післанництво новим сотворенням, яке величніше і ясніше від сотворення першого, коли-то з нічого постали світи і все, що в них, і були покликані до життя живі істоти, а між ними – людина, як вінець всього створіння на землі. *"Слово було споконвіку, через нього все постало, і ніщо, що постало, не постало без нього"* (пор. Ів 1,1-3).

Нове сотворення, як і старе, стається через Слово, яке відвіку промовлене і живе в Отці. І це Слово промовляє, чому Воно не обмежилося тільки одним сотворенням: *"Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає"* (Ів 15,13).

Задля цієї любові Слово сталося одним із нас, щоб бути нам не тільки Господом Богом і Вчителем, а щоб стати нам другом-товаришем і віддати своє життя за нас. *"Коли ви робите все, що я вам заповідаю, то ви – друзі мої"* (Ів 15,14). А "ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає". Віддати життя за друзів – ось смисл всього сотворення і всього існування. Найбільш можлива любов – це смисл нового сотворення, відкуплення і поєднання людей з Триєдиним Богом.

Це велике таїнство, як співаємо у тропарі свята, "засвітило світові світло розуміння", не подало всього розуміння, не пояснило всього, але засвітило світло. *"І світло світить у темряві, і не пройняла його темрява"* (Ів 1,5). Маленьке Дитятко народилося не для того, щоб воювати, захоплювати, переконувати. Воно "надломленої очеретини не доламує", воно "не кричить, не вигукує, і голосу його на вулиці не чути" (пор. Іс 42,2-3). Воно світить у темряві і закликає нас також світити у темряві: *"Ви – світло світу... Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі"* (Мт 5, 14-16).

Відвічне Слово сталося людиною, Богочоловіком, Який "применшив себе самого, прийнявши вигляд слуги.., понизив себе, ставши слухняним аж до смерти, смерти ж – хресної". Вітаючи цю Дитинку, схиляємося над яслами і разом з ангелами співаємо радісну пісню: *"Слава на висотах Богу й на землі мир людям його вподобання"* (Лк 2,14) і подивляємо велику і незбагненну Тайну, містерію воплочення. Та, водночас, у цьому Дитяткові бачимо славу Божу, бо діло спасіння розпочалося тоді і триває; і ми бачимо те, що "пророки бажали бачити і не бачили": *"І Слово стало тілом, і оселилося між нами, і ми славу його бачили – славу Єдинородного від Отця"* (Ів 1,14).

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ФАТІМСЬКА МАТІР БОЖА І МИР

Мусульмани, згадуючи Матір Божу Господа нашого Ісуса Христа, називають її Нашою Владичицею Марією у Мирі Божою Благодаттю (НВМуМББ). До Марії ставляться з повагою, тому що вона досягнула "досконалості людської духовності" і, як Суща, увійшла до Раю у першій групі пророків. Магомет серед кращих чотирьох жінок світу на першому місці поставив Пречисту Діву Марію.

Хоча християни та мусульмани поважають Нашу Владичицю, тому що вона є Матір'ю Ісуса, наші поняття стосовно Ісуса Христа відрізняються. Християни вважають, що Він є Богочоловіком, Який був розп'ятий і воскрес із мертвих, Утішителем, Котрий прийде вдруге. Мусульмани ж впевнені, що він є тільки людиною, великим пророком, який не вмер, а живе досі. Хоч ці дві релігії мають відмінності у сприйнятті Ісуса Христа, однак, існує багато спільного у вшануванні Владичиці Марії.

Як і християни, мусульмани вірять, що Діва Марія породила Боже Слово Ісуса в чудесний спосіб і що Ісус не мав земного батька:

"Народження Ісуса відбулося так: Марія, Його Мати, була заручена з Йосифом; але перед тим, як вони зійшлися, виявилося, що Вона була вагітна від Святого Духа" (Мт 1, 18)

"А згадаймо її, що зберігала чистоту: Ми ж вдихнули в неї Нашого духа та вчинили її та її Сина знаком для всіх людей" (Коран 021, 091).

Як і ми, вони вірять, що Ангел розмовляв з Нею:

"Шостого місяця Ангел Гавриїл був посланий Богом... до Діви..; ім'я ж Діви було Марія" (Лк 1, 26-27).

"А тоді Ми послали до неї ангела, який явився їй, як повнозрілий мужчина" (Коран 019, 017).

Любов мусульман до Марії виражена в 19 сурі Корану "Міріам", яка присвячена Марії. Єдиною ісламською жінкою, яка дуже близька до Марії, є дочка Магомета Фатіма, який сказав про неї так: "Будеш преблагословенною з усіх жінок у Раю, після Марії". Сама ж Фатіма каже: "Я перевершу всіх жінок, за винятком Марії". Фатіму назвали Всесвітлою, тому що обличчя її сяяло світлом. Життя і добрий приклад Фатіми стали натхненням для мусульман, вона мала важливий вплив в ісламському світі.

Слід відмітити, що мусульмани протягом багатьох віків займали велику частину території, яка нині належить до Португалії. Останній володар того краю мав дочку красуню Фатіму. Один католицький юнак закохався у Фатіму, однак, незважаючи на те, що мусульман проганяли з тих земель, вона залишилася з нареченим. Отак вона стала католичкою, а її молодий чоловік так палко кохав свою дружину, що

На світлині: Папа Іван Павло II вітає 13 травня 1981 року вірних зі статуєю Фатімської Богородиці.

назвав містечко, в якому вони жили, на її честь – Фатіма. Тому не дивно, що Владичиця Марія, називаючи себе Непорочним Зачаттям, вибрала для свого об'явлення місце поєднання католика і мусульманки. Отож, Марія може стати точкою відштовху для правдивої співбесіди між мусульманами та християнами.

У жовтні 1996 року в місті Індіанополіс, штат Індіана, відбулася перша ісламо-католицька зустріч. У програмі цієї зустрічі обговорювалося, зокрема, есе кардинала Вільяма Кілера з міста Балтимор "Як Марія підтримує співбесіду магометан* з католиками". Автор цієї праці наголошував на важливості місця, яке займають Ісус і Марія в обидвох віросповіданнях.

У той час архиєпископ Фернандо Капалла з південної частини Філіппінських Островів опинився серед Конфлікту Мінданао. Католицькі християни і мусульмани того краю звернулися до Марії, прохаючи в неї миру. І його було досягнуто. На мирній конференції заступник голови повідомив, що заради збереження миру вже зроблено певні кроки: католики і мусульмани розпочнуть програму вшанування Марії у Святому Письмі та Міріям у Корані, бо вона є найбільш шанованою жінкою у християнському й ісламському віровизнаннях. Він заявив, що це відкриє т. зв. сьому стежку до миру через посередництво Марії: "Мені прийшло це на гадку, коли я довідався про нові мирні заходи, які є немов би сповненням пророцтва, що колись Марія об'єднає мусульман та християн у світі. Кажуть, що тому Наша Владичиця об'явилася у Фатімі (Португалія), назва якої походить від імені дочки Магомета".

У цих двох прикладах стає очевидним, що Марія становить основу для співбесіди і що тільки тоді можна досягнути миру, коли християни і мусульмани зустрінуться для вшанування Марії.

Після подій 11 вересня 2001 року дуже є потрібним порозуміння для досягнення миру між католиками і мусульманами. Невже ми всі разом не можемо ще раз радісно привітати пало-

---

* *Послідовників ісламу називають* ***мусульманами*** *(з араб. "віддані", тобто ті, хто прийняли цю релігію) або* ***магометанами*** *(назва ця походить від імені одного із засновників ісламу Магомета).*

мницьку фігуру Фатімської Божої Матері, коли вона прибуде до Індії, Африки, зокрема, Мозамбіку. Адже вона може стати тим знаряддям, яке молитовно об'єднає нас усіх, християн і мусульман.

У цей нелегкий для нас час ми повинні молити Нашу Владичицю, щоб вона своїм омофором рятувала невинних людей від природних катаклізмів і війн, й принесла нам мир. Але мир зможе існувати тільки тоді, коли християни, які шанують Марію, як Божу Матір, і мусульмани, які шанують її, як Нашу Владичицю, зможуть досягнути взаєморозуміння, яке дозволить нам мирно співіснувати. А коли ці дві релігії бачать одна в одній сатану, тоді єдиний сатана стає переможцем.

Папська Рада для Міжрелігійної співбесіди видала працю "Напрямні для співбесіди між християнами та мусульманами". Вона спонукає нас підкреслити відмінність у тлумаченні і вислухати правдиві прагнення мусульман, їхні моральні ідеї, і аж тоді можна буде розпочати співбесіду. Мова цього документа – це мова віри, надії і любові. Ми повинні проявити пошану і повагу до інших, і одночасно нести відповідальність за все, що діється довкола нас.

Видання цього документа стало можливим завдяки служінню Папи Івана Павла II. У березні 2000 року Вселенський Архиєрей зустрівся з Магометом Саїд Тантаві, Верховним Шейком Аль-Ажару, який має найвищу владу у мусульман обряду Сунні.

Можливо, теперішній Папа своїм особливим набожентством до Фатімської Божої Матері зможе привести католицьких вірних до відкритої співбесіди з мусульманами. Служіння Святішого Отця Івана Павла II підтримується Фатімською відозвою. У книзі Аури Мігел "Таємниця, що веде Папу" написано: "Мабуть, це є причиною, чому Папу покликано з далекої країни та що спроба вбити його відбулася на площі св. Петра 13 травня 1981 року (день першого об'явлення Фатімської Божої Матері – прим. ред.), щоб все це стало більш очевидним та зрозумілим. Щоб Божий голос, що промовляє до людей впродовж історії, став знаком часу, який почуємо та зрозуміємо виразніше. Нехай знаки часу надалі направлятимуться до Фатімської Божої Матері, а шлях у майбутнє проясниться".

Отже, Католицькій Церкві та Ісламській спільноті прийшов час розвіяти страх та почати мирну та правдомовну співбесіду. Ми повинні спільно підвести очі до Фатімської Божої Матері і тоді зможемо жити у мирі, справедливості та злагоді. Нехай Матір Божа і Небесна Владичиця Марія (НВМуМББ) охороняє нас!

Преосвященний
Кир Василь ЛОСТЕН
Стемфорд, США

ЙОРДАНСЬКЕ ВОДОСВЯТТЯ

"Сам, отже, Чоловіколюбче Царю,
прийди й нині нашестям
Святого Твого Духа,
і освяти воду оцю"

(Чин Великого Водосвяття)

Йорданське Водосвяття, або Водохреща – це давній християнський звичай, який прийшов до нас разом із запровадженням християнства. Східна Церква вважає освячену йорданську воду за велику святість та приписує їй чудодійну силу для душі і тіла. Наш народ з великою набожністю ставився до йорданської води. Перед освяченням води люди дотримувалися строгого посту, а потім приймали її, немов би св.Причастя.

Віддавна зберігся звичай кропити йорданською водою свої домівки і господарство, щоб відганяти нечисту силу. В Україні і на поселеннях наші вірні радо вітають священика, який щороку їх благословляє і освячує їхні помешкання йорданською водою.

Віру нашої Церкви в силу і благословення йорданської води найкраще віддзеркалює зміст молитов та обрядів Великого Водосвяття. У цих прегарних за своїм глибоким змістом молитвах Йорданського Водосвяття величаємо Пресвяту Трійцю і прикликаємо Святого Духа, щоб Він зійшов, очистив та освятив воду і надав їй лікувальної сили на користь душі й тіла. Ось одна з цих молитов: "Сам, отже, Чоловіколюбче Царю, прийди й нині нашестям Святого Твого Духа, і освяти воду оцю. І дай їй благодать відкуплення, благословення

На світлині: багато вірних василіянської церкви св.Онуфрія у Львові процесійно йдуть до джерела на Високому Замку, де щороку відбувається водосвяття.

Йорданове, сотвори її джерелом нетління, даром освячення, розрішенням гріхів, зціленням недуг, пагубною для демонів, для супротивних сил неприступною, ангельської сили сповненою, щоб усі, що черпають і причащаються, мали її на освячення душ і тіл, на зцілення від терпінь, на освячення домів, і на всякий особливий пожиток. І подай усім, що доторкаються до неї і причащаються нею, – освячення, здоров'я, очищення і благословення".

Раніше Велике Йорданське Водосвяття здебільшого відбувалося на ріках. Чоловіки прорубували ополонку і випилювали з товстого льоду великий хрест, який обливали буряковим соком, щоб набув червоного кольору. Поряд з хрестом ставили престіл з льоду, який оздоблювали сосновими та ялиновими гілками. З цих гілок утворювалась арка, своєрідні "царські врата". Зранку після Служби Божої всі вірні з процесією йшли до річки. Люди несли прикрашені зеленню і стрічками збанки. Після відправи та освячення води хлопці випускали голубів. Священик благословляв свяченою водою всіх вірних. Люди приносили цю воду додому і кропили нею свої домівки і все господарство, щоб оберігати від нечистої сили. За народним повір'ям, освячена вода приносила красу і здоров'я. Тому дівчата старалися вмиватися цією водою, щоб бути вродливими. Йорданську воду зберігали впродовж цілого року.

Йорданські звичаї зайняли важливе місце серед християнських традицій українського народу і передаються з покоління в покоління. Шануймо їх і приділяймо увагу цьому великому празднику, який найбільше пов'язаний із хрещенням кожного з нас.

Ольга КРАК

1700-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА У ВІРМЕНІЇ

З нагоди 1700-ліття проголошення християнства державною релігією Вірменії у костелі св.Олександра у Києві 5 грудня відслужена Божественна Літургія вірменського обряду, очолена архиєпископом української єпархії Вірменської Апостольської Церкви Григорісом Буніатяном. Він звернувся до присутніх українською мовою, подякувавши римо-католицьким єпископам і настоятелеві костелу св. Олександра за надану можливість відслужити цю св. Літургію. Також архиєпископ Григоріс подякував українцям за доброзичливість і сприяння у розвитку вірменських громад, які існують майже в усіх обласних центрах України.

Вірменська Апостольська Церква – одна з гілок давньосхідних церков, її коріння сягає ще апостольських часів. Прийняття християнства вірменами 1700 років тому сприяло розвиткові літератури, культури та сакрального мистецтва.

ЯЛИНКА НА ПЛОЩІ СВ. ПЕТРА

Щороку з середини передріздвяного посту і впродовж усього різдвяного часу площу св. Петра у Ватикані прикрашає ялинка, яку встановлюють біля вертепу. Вона є даром Святішому Отцю від народу певної країни. Цього року ялинку подарували Папі румуни. Вперше святкове деревце привезли з країни, де більшість населення – православні.

За матеріалами "Парафіяльної газети" ч. 34 за 2001 р.

КОРОНУВАННЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ МАТЕРІ БОЖОЇ – ЦАРИЦІ ВЕРВИЦІ

В одному з бічних вівтарів костелу св.Лаврентія м.Жовкви на Львівщині в гарній позолоченій різьбленій рамі стоїть прекрасна чудотворна ікона Пресвятої Богородиці з Дитятком Ісусом. Це ікона Матері Божої – Цариці вервиці з кінця 16 – початку 17 ст. Вона має давню історію, пов'язану з Жовківським костелом та монастирем отців Домініканів.

У жовтні 1929 року Львівський архиєпископ Болеслав Твардовський коронував цю ікону папськими коронами, однак, під час війни вони були втрачені.

У 1997 році копію ікони, яка зберігалася в отців Домініканів у Варшаві, виготовила Малгожата Соколовська з відділу консервації (зберігання) у Національному музеї у Познані. Ікону радісно вітали всі жителі Жовкви обидвох обрядів – римо-католики і греко-католики. Під час перебування Святішого Отця Івана Павла II у Львові 26 червня були посвячені корони для ікони Цариці вервиці.

На урочистості з нагоди коронації 16-17 листопада 2001 року до Жовкви приїхали багато прочан з різних теренів Галичини, з багатьох міст Польщі, а також отці Домінікани, сестри Домініканки з України і Польщі, сестри з польського Згромадження Непокалянок, сестри Служебниці НДМ, отці Василіяни з Жовкви та Крехова та священики навколишніх сіл.

Напередодні коронації, ввечері 16 листопада у костелі св.Лаврентія було відправлено св.Літургію та Молебень до Матері Божої. Потім процесія з іконою і запаленими свічками рушила вулицями старовинного міста. Міріадами вогників спалахували свічки, у тихе зоряне небо линули пісні до Пресвятої Богородиці та молитви на вервиці. У церкві св.Йосафата було урочисто відправлено св. Літургію. Змістовну проповідь про могутнє заступництво Пресвятої Богородиці, про силу молитви на вервиці виголосив о.Володимир Валевський, парох УГКЦ с.Боянець. Після цього відбулися молитовні нічні чування.

17 листопада у церкві св.Йосафата отці Домінікани відслужили подячну св.Літургію латинського обряду. Звідси ікону урочисто перенесли до костелу св.Лаврентія. Тут було відправлено Архиєрейську св.Літургію, яку очолив римо-католицький єпископ-помічник Львівської архидієцезії Станіслав Падевський. З ним співслужили генеральний вікарій отців Домініканів о.А.Камінський та о.Василь Павелко, парох костелу м.Жовкви. У торжествах взяли участь як духовенство, так і вірні обох обрядів.

Під час св.меси сходинками вгору піднявся єпископ Станіслав Падевський і коронував позолоченими коронами спочатку Дитятко Ісуса, а потім Його Пресвяту Матір. Під час св.меси гарно співав хор з Львівської римо-католицької катедри. Чудові духовні пісні виконав молодіжний хор отців Домініканів з Варшави. Багато людей прийняли до своїх сердець Євхаристійного Христа.

У сяйві золотих корон посміхались привітно з ікони Ісус та Пресвята Богородиця, даруючи людям любов і Божу благодать. Діти на знак вдячності і шани прикрасили ікону букетами живих квітів.

Ольга КРАК

СВЯТІ МІСІЇ НА ДОНЕЧЧИНІ

На світлині: василіянська церква у Званівці.

Тривали вони з 25 листопада по 2 грудня. Довгу дорогу до с. Званівки Артемівського району на Донеччині долали ми разом з о. Софроном Попадюком, ЧСВВ, який віднедавна там душпастирює. Перед нами пролягала дорога понад тисячу кілометрів.

З вікна поїзда Львів-Луганськ бачу засніжені поля і такі села, як писав Шевченко, "убогії села".

Стою у коридорчику вагона і бачу малу церковцю з цибулистою банею, а дзвіниця біля храму нагадує гостроконечну шапку татарина. І то стільки церков аж до самої Званівки на Донеччині. Чи це дерева, які насаджувала спеціально попередня влада, щоб з поїзда не видно було тієї матеріальної біди, чи тих храмів на сотні кілометрів насправді немає? Важко сказати... Проминули станції Бориспіль, Дубни, Радоман, Полтава. Зійшли з поїзда в Микитівці, і машиною приїхали до Званівки.

У цьому селі є гарна нова мурована церква Пресвятого Серця Христового, яка давно зведена, але до внутрішнього оформлення тут ще далеко. Тут щодня правлять св.Літургію. Нині у Званівці будується резиденція для ченців-василіян.

Місійна програма тривала тиждень. Щодня зранку служилася св.Літургія, після якої – проповідь. Ввечері о. місіонер також голосив слово Боже. Кожного дня ми зустрічалися з дітьми, молоддю та педагогічним колективом місцевої школи. Всі вони приймали нас прихильно.

Під час місій ми відвідали с. Чубарівку неподалік Званівки. Тут надає духовну обслугу вже майже десять років о. Микола Крецул. До місцевої церкви Різдва Пресвятої Богородиці постійно приходять більше 150 вірних. Того дня вірні взяли активну участь у св. Літургії і численно приступили до св. Причастя. У хаті місцевої добродійки нас пригостили доброю вечерею і ми повернулися до Званівки.

Недалеко від цього села розкинулося ще с. Роздолівка. Жителі усіх трьох згаданих місцевостей були після другої світової війни вивезені з околиць с. Хирів Старосамбірського району на Львівщині. І сьогодні, як і раніше, ці вихідці з Галичини є дбайливими рільниками. Місцеві жителі Званівки запозичили від галицьких переселенців чимало доброго, зокрема, працьовитість і побожність.

З цих теренів є немало покликань до богопосвяченого життя, зокрема о. Доротей Стиранець, ЧСВВ, бр. Дам'ян Петрейко, ЧСВВ, с.Наталія Стиранець, ЧСВВ.

В останній день місій ми служили св.Літургію з о. Софроном Попадюком, ЧСВВ у с. Роздолівка, де проживає біля сотні вірних. З багатьма з них ми зустрічались у місцевій мурованій церкві Зіслання Святого Духа, коли вони промовляли вервицю. За словами колишнього пароха Званівки о.Мирона Семківа, ЧСВВ, у Роздолівці щодня відправляється св.Літургія, хоча постійно тут священика немає.

На закінчення місій у Званівці зібралося чимало вірних, які разом з місіонерами побожно відспівали Службу Божу, а потім — молебень до Серця Христового з нагоди першої неділі місяця. Отець місіонер уділив повний відпуст.

Отцю Софрону Попадюку, ЧСВВ та вірним с. Званівки бажаємо, щоб вони об'єдналися у вірі і любові, шукаючи в першу чергу Царства Божого.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ, місіонер

З МОНАШОГО ЖИТТЯ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ: СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ (1)

(АВСТРАЛІЯ)

Австралія є найбільш віддаленим від України континентом. У 1948 році до Австралії прибуло близько 25 тисяч українців-грекокатоликів. За короткий час для них було створено Апостольський екзархат, який очолив владика Іван Прашко. Перші чотири сестри Василіянки прибули кораблем з Аргентини до Австралії 28 березня 1967 року о 7.30 год. ранку до порту Фріментл у західній Австралії. Ось їхні імена: мати с. Марія Афінець, с.Вероніка Шевчук, с.Тереса Запай, с.Марта Ангелюк. Першим їхнім осідком була частина Сіднею Лідкомб, який і сьогодні є головним осередком Делегатури. Три роки пізніше, в жовтні 1970 року прибуло ще чотири сестри, три з Аргентини і одна з Рима (Італії).

Сестри Василіянки надавали послуги при катедральному храмі і в резиденції єпископа. Вже з перших днів вони розпочали працю з молоддю, а також з дошкільнятами у створеному при монастирі дитячому садочку св. Йосифа. І до сьогодні сестри щосуботи навча-

ють дітей та молодь катехизму, української мови і культури. Сестри організували вівтарні дружини для хлопців і Марійські дружини для дівчат. Чимало праці і коштів вклав в успішну співпрацю з сестрами о. Іван Шевців, довголітній парох Сіднейської парафії.

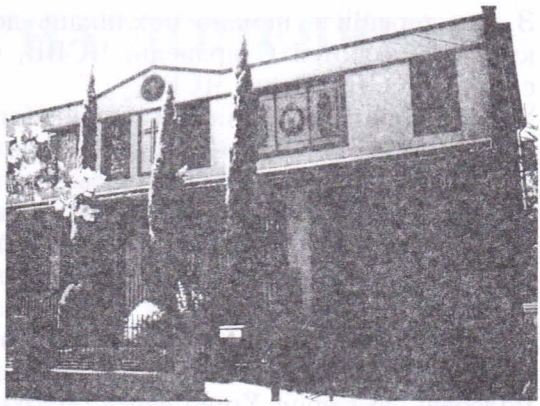

На світлині: монастир сестер Василіянок у Мельборні (Австралія).

Після приїзду у 1967 році до Мельборну сестри Василіянки оселилися у колишній єпископській резиденції. У 1986 році владика Іван Прашко поблагословив наріжний камінь під новий монастир, а вже у 1987 році монастир було посвячено. Сестри з Мельборну доїжджали також до далекої парафії у Перті (4 тис. км) у західній Австралії, а також на острів Тасманію, де виконували духовне служіння. Окрім цього вони доклали чимало зусиль і праці у видання двотижневої газети "Церква і життя", яка виходить у Мельборні і до сьогодні. Тут же було створено і видавництво, де сестри видали чимало релігійних книжок та брошур.

18 листопада 1979 року єпископ Іван Прашко поблагословив монастир сестер Василіянок у м. Аделайді. Крім іншої праці, вони заснували жіночий хор "Калина" під проводом с.Кекилії, а також парафіяльний молодіжний хор. Згодом сестри розбудували приміщення для дитячого садочка і організували вівтарну дружину. У цьому місті сестрам сприяє у їхній багатогранній діяльності отець парох Дмитро Сенів.

У 1992 році було відзначено 25-ліття діяльності сестер Василіянок у Австралії. Владика Іван Прашко, зокрема, побажав сестрам поїхати в Україну, і вже наступного 1993 року з благословення нового єпископа владики Петра Стасюка, ЧНІ, це побажання збулося. Сестри Анісія і Лукія двічі відвідували Україну, де в смт. Брюховичі біля Львова відремонтували дитячий літній табір "Вогник" під духовно-освітній центр св. Василія. Там с.Анісія протягом 5 років була магістрою новичок Провінції Пресвятої Трійці сестер Василіянок в Україні, після чого повернулася в Австралію.

Хоча сестри Василіянки в Австралії вклали багато праці, у них було дуже мало покликань. Молімося, щоб їхня спільнота омолодилася ревними та численними покликаннями.

За матеріалами сестер Василіянок з Австралії підготував о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ.

СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ В ЮГОСЛАВІЇ

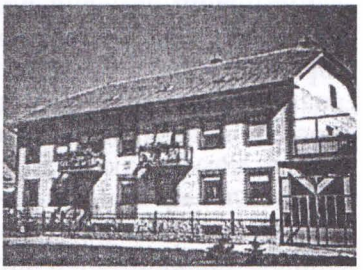

На світлині:Провінційний дім СНДМ у Руському Керестурі.

У суботу 8 грудня у с. Руський Керестур, неподалік Нового Саду, офіційно проголошено утворення Провінції св. Йосифа. Сестри Служебниці виконують духовне служіння на теренах колишньої Югославії з 1906 року. Уже у 1947 році почала існувати Віце-провінція, що складалася із трьох домів. З Божого благословення кількість сестер Служебниць в Югославії за останні кілька років значно зросла і тепер їхня спільнота складається вже із 51 сестри. Таким чином, склалися всі умови для утворення Провінції св. Йосифа. Слід сказати, що сестри мають десять домів у Югославії та на Закарпатті в Україні, а також духовні станиці у містах: Перт (Австралія), Мюнхен (Німеччина), Лондон (Англія), Загреб (Хорватія), Рим (Італія).

Під час Архиєрейської Служби Божої, яку очолив Крижевський єпископ Кир Славомир Мікловш, головна настоятелька с.Дженес Солюк ознайомила всіх із Декретом про утворення Провінції. З цієї нагоди до Руського Керестура також прибули єпископи Юрій Джуджар з Ужгорода та Кирило Стоянов зі Скоп'є (Македонія).

Радість сестер Провінції св. Йосифа розділили сестри Служебниці з Італії, України та Словаччини, а також сестри Євхаристинки з Македонії. Численні священики з України, Югославії, Македонії, Хорватії, Словаччини та Німеччини співслужили з єпископом Славомиром.

На світлині зліва направо: с.Юлія Бойчук, перша провінційна настоятелька, єпископ Славомир Мікловш і головна настоятелька Згромадження СНДМ с. Дженес Солюк.

Першою провінційною настоятелькою обрано с.Юлію Бойчук, а її дорадницями призначено сестер Вероніку Ґралюк, Клавдію Костюк, Тереню Сопка та Михаїлу Воротняк.

Редакція часопису "Місіонар" вітає сестер Служебниць із радісною й благодатною подією і нехай Господь рясно благословить їхнє Згромадження на нові покликання.

ПРИМИРЕННЯ НАПЕРЕДОДНІ РІЗДВА

Був пізній зимовий вечір. Із-за густих хмар виглядав місяць. Морозний вітер заносив снігом слизьку від ожеледиці дорогу. Ярослав повертався додому машиною, докладаючи неймовірних зусиль, щоб не дай Боже не заїхати в рів. Тому він їхав з невеликою швидкістю, а ще треба було проїхати немалий кусник дороги. Раптом Ярослав побачив перед собою намет снігу, який перешкоджав йому їхати далі. Вийшовши з машини, він оглянув дорогу і, на щастя, побачив, що зможе об'їхати цю купу снігу, наметену рвучким холодним вітром. Бажаючи швидко повернутися до своєї машини, він несподівано для себе посковзнувся і впав. Спробував встати, але відчув різкий біль у лівій нозі. Ярославові не хотілося вірити, що він зламав собі ногу.

– Боже, що це може бути? О Мати Божа, допоможи мені! – взивав за допомогою до Господа і Пресвятої Богородиці.

Спробував піднятися ще раз, але намарне. Біль в нозі був нестерпний. Він зрозумів, що сам не зможе дійти до машини. Холодний вітер нещадно пронизував його.

– Ісусе, Сину Божий, помилуй і рятуй мене! Маріє Неустанної Допомоги, поможи мені!

Ярослав знав, що йому треба було будь-яким способом добратися до машини, бо інакше тут замерзне. Взиваючи святе Ім'я Ісуса, він почав помалу перевертатися і так з великим зусиллям та болем подолав таку довгу для нього дорогу до машини. Ярослав насилу зміг відкрити двері і сісти за кермо. Був дуже стомлений, але водночас щасливий, що з Божою допомогою зумів це зробити. Ярослав завів мотор і, повільно проїхавши через злощасну кучугуру, рушив у напрямку дому. Біль в нозі почав ще більше йому дошкуляти.

Майже годину він добирався до свого села, не перестаючи благати допомоги в Господа Бога. Опівночі він під'їхав до своєї хати, але там вже не світилося. Ярослав посигналив, але дружина і діти вже, напевно, давно спали солодким сном. Тільки сусід, почувши тривожні сигнали автомобіля, вийшов на вулицю. Підійшовши до машини, він почув стогін Ярослава.

– Що з тобою? – запитав.

Ярослав тихо відповів:

– Я зламав ногу, розбуди дружину, нехай викличе швидку допомогу.

Через півгодини приїхала швидка і відвезла Ярослава в лікарню.

Для Ярослава Святий вечір цього року був незвичним. Він вже декілька днів лежав на витяжці у лікарні. Біля нього була любляча дружина і двоє діточок, Наталочка й Андрійко, до яких він з такою великою радістю спішив того вечора. Вони всі разом весело і довго колядували, з ними

колядував і Ярослав. Після колядок почалася тиха родинна розмова. Говорили про різне, аж тут Ярослав промовив до дружини:

– Маріє, як будеш завтра на Службі Божій, то підійди до отця Григорія і попроси його, щоб він прийшов мене посповідати. Вже два роки минуло, як я без святої Сповіді.

– Добре, я обов'язково це зроблю. Коли я давала на Службу Божу за твоє виздоровлення, то отець сам запитав мене, чи не хочеш ти висповідатися.

У цей час Наталка і Андрійко підсунули до тата табуретку, накриту білою скатертиною. На ній стояла святкова вечеря: солодка кутя з медом, пампушки, сушина. Після смачної вечері Ярослав попросив доньку:

"Наталочко, заколядуй мені ту колядку, якої тебе навчила бабуся, пам'ятаєш?", – і почав наспівувати: "Ясна зоря всьому світу сіяла...".

Дитячий голосочок радісно підхопив колядку, яка в одну мить рознеслася по всій лікарні. Хворі і медсестри навіть приходили подивитися, хто так гарно тут співає.

Другого дня, на саме Різдво, Ярослава відвідав отець парох зі Святими Тайнами. Перед сповіддю Ярослав із жалем мовив до нього:

– Прошу отця, я довго не сповідався, бо постійно сварився зі своїм сусідом. І знаєте за що? За межу між нашими обійстями. Проте він все-таки підійшов до мене, коли я, травмований, під'їхав машиною до своєї хати. І перше, що ми зробили, це перепросили один одного. Ми вибачились і пообіцяли, що більше не будемо сваритися і гніватися.

Почалася сповідь, а святе Причастя Ярослав прийняв разом зі своїм сусідом. Хоч Ярослав змушений був лежати на своєму ліжку, але він був душевно задоволений і спокійний. Священик із батьківським словом звернувся до присутніх, зокрема до Ярослава і хворих, які лежали з ним в одній палаті:

– Ісус Христос прийшов на цей світ, щоб не забрати наших терпінь, а щоб допомогти нам у наших терпіннях. Тому в цей час прийміть і ви, хворі, свої нелегкі хрести вашої недуги і принесіть їх в дар новонародженому Дитяткові Ісусові. Жертвуйте свої терпіння за всіх, а особливо за душі в чистилищі. Бажаю вам швидкого виздоровлення, щоб ви могли повернутися знову до своєї праці на славу Бога.

Отець привітав всіх з Різдвом Христовим і всі, хто був у палаті, почали колядувати. Хворі були вдячні священикові за повні розуміння і підтримки слова, а Ярослав нишком витирав сльози зі свого змарнілого лиця. Сусід стояв біля нього і радів у серці, що після довгих непорозумінь він нарешті помирився з Ярославом. Всі були задоволені і щасливі.

Прийшли родичі Ярослава, які щиро вітали його з Різдвяними святами і бажали швидкого видужання. Вечоріло. Всі порозходилися, залишилася тіль-

ки дружина Ярослава, а для нього настала ще одна довга і повна терпінь ніч.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

P.S. Як ми вже повідомляли, автор цих рядків зараз сам ділить долю героя свого оповідання Ярослава. Він засилає усім читачам щирі вітання із Крехівського монастиря, де крім інших братів, його доглядає рідний брат – монах Севастіян. Отець Мелетій Батіг звертається до всіх недужих із словами підтримки:

"І я висловлюю свою солідарність з усіма хворими і терплячими, які несуть свій тяжкий хрест недуги. Нехай новонароджене Дитятко Ісус у ці дні Різдва Христового усіх вас потішить, додасть сили в терпіннях і оздоровить вас як на душі, так і на тілі".

З МОНАШОГО ЖИТТЯ

На світлині: о. Мартин Хабурський, ЧСВВ.

На празник Непорочного Зачаття, 22 грудня 2001 року, у василіянській церкві м. Володимира-Волинського відбулася важлива подія. Під час св. Літургії, яку очолив Протоігумен о.Йосиф Будай, ЧСВВ і яку співслужило чотири отці Василіянського Чину, **о. Мартин Хабурський, ЧСВВ, склав професію довічних обітів**. До речі, його недавно призначено настоятелем василіянської місійної станиці у Володимирі-Волинському.

У цьому торжестві взяли участь численні вірні та вісім сестер Служебниць НДМ югославської Провінції. Одна з них – с.Емануїла Кіндзерська – склала того дня свої перші монаші обіти.

* * *

У неділю 16 грудня 2001 року в Палаці культури м.Червонограда (Кристинополя) було проведено **духовний вечір**. Вступну доповідь на тему "Митрополит Андрей Шептицький – світильник істини" виголосив о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Діти та молодь місцевої середньої школи № 4 поставили гарну виставу на честь Митрополита Шептицького. Наприкінці о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ і о.Назарій Лех, ЧСВВ відповіли на численні запитання вірних, які вщент заповнили великий зал.

"ДЕ Б МЕНЕ НЕ ЗАСЛАЛИ, Я ЗАВЖДИ БУДУ ВДОМА"

На світлині: бр. Миколай Шепа, ЧСВВ на новіціяті.

Учитель Церкви св.Василій Великий зазнавав переслідувань з боку імператора. Та великий святий на різні погрози відповідав словами: "Де б мене не заслали, я завжди буду вдома". Таку відповідь давали і московським гонителям нашої Церкви ієромонахи Василіянського Чину, зокрема, о.Миколай (Василь) Шепа.

Отець Миколай народився 27 грудня 1914 року в с.Підгоряни біля м.Мукачева на Закарпатті. Родина Шепів була багатодітною. Після закінчення середньої школи в Підгорянах 14 березня 1931 року вступив на новіціят отців Василіян і там продовжував своє навчання. 5 листопада 1932 року склав перші обіти, а 3 квітня 1937 року – вічні. Був висвячений на священика у м.Пряшеві, а першу св.Літургію відправив у рідних Підгорянах.

Невдовзі о.Миколая Шепу призначили ігуменом василіянського монастиря у с.Бороняві. Їздив до с.Берегово відправляти св.Літургії у каплиці. Він управляв також господарськими справами монастиря. До приходу більшовиків у 1939 році був ще настоятелем василіянського монастиря у с.Малий Березний та обслуговував парафіян с.Ком'яти. Після Служби Божої, на якій діти приступали до урочистого св.Причастя, був заарештований радянськими солдатами і відправлений в Ужгородську тюрму. Отця Миколая було засуджено на 25 років таборів. Сталося це перед спланованою комуністами смертю владики Теодора Ромжі, блаженного нашої Церкви.

Отець Миколай Шепа, ЧСВВ заслання відбував на Воркуті, а після смерті Сталіна у 1953 році був звільнений. Приїхавши до Мукачева, він замешкав у рідної сестри і влаштувався працювати на завод ім. Кірова квітникарем. Ця ділянка його праці була бездоганною і начальство схвально її оцінювало. Та кадебісти постійно тримали у своєму полі зору священика, який не припиняв душпастирської діяльності: таємно відправляв св.Літургії, сповідав, причащав, вінчав, хрестив. Навіть працівники КДБ просили його охрестити дітей, кажучи, що йому довіряють. До нього приїжджали люди машинами і тоді він пояснював кадебістам, що це вони приїжджають консультуватися щодо квітів. Це також було правдою.

Одного року перед великодніми святами два солдати чергували біля хати о.Миколая Шепи, ЧСВВ. Та він їх обхитрував і пішов через сусідній город святити людям паски. Автор цих рядків у сусідньому селі Кольчине залишив в хаті однієї свідомої греко-католицької родини свої речі для відправи св.Літургії і ними довший час користувався також о.Шепа.

Коли наша Церква вийшла з підпілля, то о. Миколай Шепа, ЧСВВ спричинився до того, щоб влада повернула отцям Василіянам монастир у с.Імстичево, а також церкву в с.Підгоряни. У 1990 році о.Миколай Шепа був реабілітований владою, а 12 серпня 1992 року упокоївся у Бозі. Похований біля василіянської обителі у с.Імстичево.

о.Роман КАСПРИШИН, парох УГКЦ
смт.Рудно на Львівщині

КРИСТИНОПІЛЬСЬКИЙ МОНАСТИР

На обкладинці нашого часопису – храм св. Юрія Кристинопільського василіянського монастиря. Церква і монастир збудовані у 1771–1775 роках. Фундатором монастиря був граф Салезій Потоцький. У храмі є чудотворна ікона Кристинопільської Матері Божої, яку 1775 року отцям Василіянам у Кристинополі подарувала родина Садовських. Сучасний вигляд монастирська церква має з 1855 року, бо три роки раніше страшна пожежа сильно її знищила.

З 1888 року Кристинопільський монастир став студійним домом для василіянських студентів, які вивчали богослов'я. Тут професором був і молодий ієромонах Андрей Шептицький, ЧСВВ. У цьому ж монастирі відбулася у 1906 році перша Капітула Василіянського Чину. Під проводом монастиря розвинулося відоме Згромадження сестер Служебниць, засноване 1899 року в с. Жужель.

Після війни у 1946 році Кристинопіль було приєднано до Польщі, але з 1952 року він знову став містом України. Церкву св. Юрія радянська влада перетворила на музей релігії і атеїзму, а монастир – на автошколу, пошту та ін.

У перші роки виходу з підпілля отці Василіяни Кристинопільського монастиря надавали духовну обслугу у вісімнадцяти навколишніх селах. Наприкінці 1989 року церкву і монастир повернено отцям Василіянам. Ігуменом став о.Мар'ян Чорнега, під проводом якого невдовзі було відремонтовано церкву і монастир. Після нього настоятелями монастиря були о.Йосафат Воротняк, о.Дам'ян Кастран, о.Симеон Чмола, а нині ігуменом є о.Назарій Лех, ЧСВВ. Сьогодні отці Василіяни, окрім старого міста Кристинополя (тепер Червонограда), обслуговують села Межиріччя і Бендюгу, де недавно було збудовано церкву.

У монастирі впродовж кількох років розміщувався духовний ліцей для хлопців. Неподалік церкви сестри Служебниці збудували великий монастир, де також знаходиться їхня кандидатура.

Отці та брати Кристинопільського василіянського монастиря виконують велику духовну і просвітницьку діяльність серед вірних, зокрема молоді та дітей.

ВИФЛЕЄМСЬКА НІЧ

Зійшла зоря небесна
Над Вифлеємом в тиху ніч,
Звістила радість всім чудесну:
Родився Бог, Спаситель всіх.

Співають ангели і люди,
Радіє Небо і Земля.
Христос Родився! Лине всюди:
Родився Спаситель Немовлям.

Родився на те, щоб вічність дати,
Надію, віру і життя,
Усіх любов'ю поєднати,
Дітей привести до Отця.

Бр.Клавдій МАРУНЧАК, ЧСВВ

ВСЛУХАЙМОСЯ В ПІСНЮ

Душевну втіху ділю з Вами:
Спаситель світу до нас йде!
Несеться радість колядами
В Різдвяну ніч! В Різдво святе!

Ділім просфори між собою,
Плетім вінки із молитов,
І з радісною колядою
Спішімо до рідних церков!

Забудьмо лихо, сум і горе,
Усі невдачі... і журбу.
Вслухаймось в пісню – спів янголів –
В цю першу Божу Коляду.

Ярина ЗОРЯНА

БІЛИЙ ВЕДМЕДИК

Була сильна хурделиця. Михайло вийшов із поїзда, вдихнув на повні груди зимове повітря і промовив:

– Дякувати Богові, ще трошки і я вдома.

То не біда, що останній автобус до його рідного містечка поїхав годину тому.

– Нічого, знайду якусь машину, – роздумував Михайло.

Однак він не врахував одного: у таку віхолу ніхто не наважиться вирушити за межі міста, було дуже небезпечно, та й, зрештою, всі в такий час вже давно запрошують у свої теплі домівки й серця новонародженого Ісуса. Він був у розпачі, бо в цей такий особливий вечір він не може бути зі своєю родиною. А він так цього чекав, він так спішив додому. То ж треба таке, проїхати тисячі кілометрів і не мати змоги подолати двадцять, і все через цей сніг...

Сніг не переставав падати. Михайло згадав, як батько часто розповідав про те, що дуже важко працювати на снігоочищувальній машині в таку погоду. Тепер тата вже немає в живих. Він любив свого тата і завжди на Святий вечір вони всією родиною збиралися за святковим столом. Михайло усміхнувся від приємної згадки про свою родину. Перед від'їздом на чужину він пообіцяв своїй доні, що обов'язково приїде на Святий вечір.

***

Падав сніг, несамовито ревів вітер, заплутавшись між гілками старого дуба, який ріс біля будинку. Софійка сиділа у затишній і теплій кімнаті. Біля вікна стояла ялинка, яка світилася різнокольоровою казкою, різдвяними іграшками і срібним дощиком. На столику стояв маленький вертеп і все говорило про те, що тут, у цій хаті, панує любов і злагода.

Був Святий вечір і Софійка дуже чекала тата, який мав от-от приїхати. Вона тримала в руках свого улюбленого білого ведмедика, якого колись подарував їй тато на Різдво. Вона знала, що тато приїде, бо він їй пообіцяв розповісти гарне оповідання про народження Ісуса. Але де тато? Вона мало не плакала.

– Він незабаром буде вдома. Ти тільки чекай і не втрачай надію, – прошепотів хтось їй на вушко.

Вона вже знала, що це був ангел із білим волоссям і лагідна та м'яка вдача робила його схожим на казкового ведмедика, тому вона і назвала його...

– О, Білий Ведмедику, я така рада, що ти прийшов. Де мій татко?

– Він вже дуже близько, але змушений на якийсь час затриматися через сильний сніг.

У кімнату увійшла мама, яка була дуже стурбована. Вона сіла біля Софійки і сказала:

– Дзвонив тато. Він незабаром приїде, вже недалеко від нас. Шукає машину, якою зможе приїхати додому. Не хвилюйся, Софійко. Тато буде старатися якось приїхати, але подивися, що діється надворі... Щось я не вірю, що йому це вдасться. Але з вечерею ще трохи зачекаємо, добре? Може, якраз...

– Не переживай, мамо. Побачиш, що тато приїде. Я знаю. Мені Білий Ведмедик так сказав.

Мама усміхнулася:

– Ну, я думаю, що твій казковий приятель знає, що каже.

– Тато скоро буде. Я помолюся до маленького Ісусика, щоб тато приїхав додому святкувати з нами Його Різдво.

***

Білявий ангел (це його Софійка назвала Білим Ведмедиком) намагався пояснити Ісусові:

– Ісусе, вибач мені. Надія дитини була така велика, а її сліз так багато. Я не подумав і сказав, що її тато скоро приїде. Я хотів її заспокоїти в цей особливий вечір Твого народження. Я не міг дивитися на її сумне личко, та ще й в такий день. Вибач мені, Боже.

Ісус лагідно подивився на нього і сказав:

– Я знаю, що ти це зробив тільки із любові до Моєї дитини, маленьке серденько якої так повне віри і надії, що тато буде з ними усіма цього Святого вечора. Ти говорив від усього серця, турбуючись за Моє дитя. Моя дитина не повинна бути сумною у цей радісний день Мого Різдва. Я тобі вибрав одного з Моїх дитят, щоб тобі допомогти. Він піде разом з тобою, але хутко повертайтесь. Святкування Різдва невдовзі почнеться і Я хочу, щоб всі Мої діти були зі Мною.

***

Хурделиця не вщухала. На землю падали мільярди сніжинок суцільною білою завісою, яка немов би з'єднувала небо і землю, і все навколо співало: "Небо і земля, небо і земля нині торжествують". Михайло не знав, що робити. Був дуже змучений після важкої дороги, а останні дві доби майже не спав. Вдома всі на нього чекали, щоб сідати вечеряти, а сніг все падав і падав. Врешті Михайло наважився:

– Іду пішки, Господь мене не покине, з Божою допомогою якось пройду тих двадцять кілометрів.

Він рушив і невдовзі вийшов за межі міста. Іти ставало дедалі важче, ноги грузнули в глибокому снізі. Однак він не здавався, він повинен бути вдома на Святий вечір. Його батько ніколи не пропускав Різдва і завжди справджував надії свого маленького сина.

Михайло не хотів у цей святковий день розчарувати свою доню. Він тихо прошепотів:

– Боже, прошу Тебе, допоможи мені добратися додому.

Він продовжував іти, щосили боровся із вітром і снігом. Вже двічі Михайло падав, але змушував себе підводитися і йти далі. Він дуже знесилився від цього двобою із несамовитим снігопадом. Холодний колючий вітер проймав до кісток. У голові промайнуло: "Не маю сили вже ні сам йти, ні нести ті пакунки". Він знову впав. Через декілька хвилин спробував встати, але це йому не вдалося. Він подумав: "Нічого, полежу трошки, відпочину, а потім піду далі". Якоїсь миті з'явилася думка, що саме так, певно, люди і замерзають. Його почав долати сон і кволе намагання підвестися було вже марним. Було затишно і йому хотілося тільки спати.

Раптом Михайло відчув, як хтось намагається його підняти:

– Ходімо, Миханю, машина стоїть недалеко.

У грудях защеміло. Щось до болю знайоме і рідне. Так його називав тільки тато. Недалеко він побачив сніжнобілу машину. Не встиг отямитися, як м'яке тепло огорнуло його тіло. Машина рушила, і тут Михайло побачив, що попереду їде снігоочищувальна вантажівка. Втома й тепло зробили своє, і він задрімав. Через мить він вже був біля рідної хати.

Все було немов у казці. Двері відчинилися і на порозі стала дружина, яка радісно вигукнула:

– Слава Богові! Приїхав! Я вже так переживала, дивлюся, такий сніг надворі, не знала, як ти доберешся. Мала́ місця не знаходить, плаче, де ти. Софійко, тато приїхав! Але як так вийшло, що ти так швидко тут, та десь, напевно, і 20 хвилин не пройшло відтоді, як ти телефонував?

Михайло стрепенувся, обернувся, щоб показати їй машину, але побачив тільки сніг, який вихором кружляв у шаленому танці. Не було також видно тих, хто йому допоміг.

– Дивно, як вони так швидко зникли, і взагалі, звідки вони довідалися, де я живу, – подумав він.

Раптом Михайло почув:

– Тату, тату! Ти приїхав. Я знала, що ти приїдеш.

Він обернувся, узяв малу Софійку на руки і сказав:

– Я ж обіцяв... Я хотів бути з вами усіма на Святий вечір.

Після Святої вечері Михайло промовив до жінки:

– Знаєш, Софійка сказала, що вона має друга, якого вона називає Білим Ведмедиком. Не можу збагнути, про кого вона говорить.

– Це її казковий друг. Вона каже, що він має біле, мов сніг, волосся і подібний на того ведмедика, що ти їй подарував.

Михайло на мить замислився, а тоді сказав:

– Біле волосся... За кермом машини сидів чоловік із неймовірно білим волоссям. І знаєш, може, я божевільний, але той, хто мені допоміг підвестися зі снігу і сісти в машину, а потім їхав попереду на снігоочищувальній вантажівці, був дуже подібний на мого тата. Чи не дивно? Він теж очищав ці дороги протягом багатьох років.

– Я думаю, що ти був просто дуже змучений і все це тобі здалося. Твого тата вже давно немає з нами і я думаю, що він зараз із Ісусом.

– Так, я знаю. Цього не може бути, але здається мені, що це був таки мій тато.

А в той час Софійка казала Дитяткові Ісусові з вертепу:

– З днем народження, Ісусику!

А Білий Ведмедик разом з іншими ангелами і Божими дітьми співав хвалу Богові на висотах: "Христос народився!" – "Славіте Його!"

Написала Віра АРІВ
(за мотивом оповідання Дж. М.)

СЛОВО МАТЕРІ ТЕРЕСИ З КАЛЬКУТТИ

Людина нерозумна, непослідовна, егоцентрична.
Немає значення – люби її.
Робитимеш добро і тебе звинуватять у самолюбних цілях.
Немає значення – роби добро.
Здійснюючи свої мрії,
набудеш фальшивих друзів і справжніх ворогів.
Немає значення – здійснюй свої мрії.
Добро, яке робиш, буде вже завтра забутим.
Немає значення – роби його.
Чесність і щирість зроблять тебе вразливим.
Немає значення – будь чесним і щирим.
Все, що ти будував роками, може бути зруйноване за одну мить.
Немає значення – будуй.
Допомагатимеш людям, а вони будуть ображатися за це.
Немає значення – допомагай.
Дай світові усе своє найкраще, а світ відкине тебе.
Немає значення – дай усе своє найкраще.

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар
Ігор Скленар
Літературний редактор
Віра Арів
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 22.12.2001
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
друкарні видавництва Отців
Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2002

ЗМІСТ

Слово редактора 1
Намір Апостольства молитви на січень 2
Намір Апостольства молитви на лютий 5
К'яра Любіх
"Слово життя" 6
о.Йосиф Будай, ЧСВВ
"Слава во вишніх Богу і на землі мир" 8
Папа Іван Павло II
"Немає миру без справедливості, немає справедливості без прощення" 9
о.Корнилій Яремак, ЧСВВ
"І Слово стало тілом" 11
Кир Василь Лостен
Фатімська Матір Божа і мир 12
Ольга Крак
Йорданське Водосвяття 15
1700-ліття християнства у Вірменії 16
Ялинка на площі св.Петра 16
Ольга Крак
Коронування чудотворної ікони Матері Божої – Цариці вервиці 17
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Святі місії на Донеччині 18
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні: сестри Василіянки (1) 19
Сестри Служебниці в Югославії 21
о.Мелетій Батіг, ЧСВВ
Примирення напередодні Різдва 22
о. Роман Каспришин
"Де б мене не заслали, я завжди буду вдома" 25
Кристинопільський монастир 26
Поетична сторінка 27
Віра Арів
Білий Ведмедик 28
Слово матері Тереси з Калькутти 31

На обкладинці: церква св.Юрія Кристинопільського василіянського монастиря

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ЗАГАДКА "ЧУДЕСНА ЗІРКА"

(Доповніть слова у загадці чотирма літерами. Перша буква вже вставлена)

С. "... во вишніх Богу".
В. "Добрий ... Тобі, пане господарю, радуйся!"
Я. Вічнозелене дерево.
Т. "У Вифлеємі ... сталась превелика, бо там народився предвічний Владика".
А. "... пастирям мовив: Христос ся нам народив".

Н. "Тими днями вийшов ... від кесаря Августа переписати всю землю".
І. Одна із страв, яка обов'язково мусить бути у перший день Різдва в Англії.
Ч. "... Сину Божому і пану нашому поклін віддаймо".

Ч. Держава в Європі, жителі якої у Святий вечір обов'язково їдять коропа.
У. Страва на Святий вечір.
Д. Сніп пшениці, який ставлять під іконами на Святий вечір.
Е. Заварне тістечко з кремом усередині.
С. "Встаньте, встаньте, всі до Бога йдіть, чисте ... , щиру віру Богу принесіть".
Н. "Темненькая ... тьмою світ закрила".
А. Син Адама і Єви.

З. "... на нічному небі осяйна зійшла".
І. Мальований образ.
Р. ... Сладкоспівець.
К. Святковий хліб на столі.
А. Кінцеве слово кожної молитви.

Підготувала Леся ШТИКАЛО

Відповіді на загадку "Святий Миколай", вміщену у ч.12 за 2001 рік:
1.Миколай. 2.Молитва. 3.Скуманц. 4.Радість. 5.Варшава. 6.Патара. 7.Корона. 8.Книжка. 9.Церква. 10.Андрій. 11.Біблія. 12.Чистота. 13.Грудень. 14.Назарет. 15.Катехит. 16.Парафія.

На небі зірка

На небі зірка ясна засяла
Хвиля спасення нам завітала
І любим світлом сіяє;
Бог в Вифлеємі рождаєсь.
Щоб землю з небом в одно злучити,
Христос родився, славіте! (2)

В біднім вертепі, в яслах на сіні
Спочив Владика, Цар світу,
Отож до Нього спішім всі нині –
Нашого жде Він привіту.
Спішім любові теплом зігріти,
Христос родився, славіте! (2)

Благослови нас, Дитятко Боже,
Даруй нас щастям, любов'ю,
Хай і пекельна сила не зможе
Нас розділити з Тобою.
Благослови нас, ми Твої діти,
Христос родився, славіте! (2)